

не, и ся разговарялъ съ неѣ кротко, а вдовица-та го обичала твърдѣ много. Пастырь-тъ ѣ испытувалъ за всичко, и тя му приказала всичкый-тъ си животъ едно по едно, и всичко за свой-тъ обыченъ сынъ. Тя му казала и за писмо-то, което на скоро была получила, и което много ѣ зарадувало; напонила му още, че едвамъ намѣрила чловѣкъ да и' го прочете. Тя была научила всичко-то писмо на изустъ; защото и' го чели много пѣти, и щѣла още да продължава разговоръ-тъ за сына си и за писмо-то му, ако почтенный-тъ священникъ не былъ пресѣклъ думы-ты и'. Той началъ да и' говори съ голѣмѣ сладость, и ѣ пыталъ да ли намѣрува нѣкое утѣшеніе въ познаніе-то на Господа нашего Иисуса Христа, и въ любовь-тѣ му къмъ неѣ. Священникъ-тъ предложилъ на вдовицѣ-тѣ много просты питанія, и тя го слушала съ благоговѣніе, приимала въ думы-ты му участіе, и отговаряла: Наистинѣ, така е, честный отче: всичкы-ты ваши думы сѣ правы и утѣшительны, но азъ не знаѣ да четѣ; колко е добро нѣщо, ако да знаеше нѣкой да чете книги, защото въ тѣхъ намира много утѣшеніе. Не знаешь ли нѣщо отъ Свято-то Писаніе? попыталъ Священникъ-тъ. Вдовица-та си поклатила главѣ-тѣ и казала: Азъ не ся учихъ, и не могъ да четѣ. Ты си остарѣла вече, рѣче и' Священникъ-тъ, и както ся види, ты си по стара и отъ мене: азъ съмъ шейсетъ години. Наистинѣ, така е, отговори вдовица-та,